

dien rijken Velders der Berkenhoeve, ze was zoo maar stilletjes ingeslapen, dat kleine ding . . . . .

. . . . . Op een stralenden Octoberdag werd ze begraven. Jan Velders ging met Piet Kreuning achter de kist, dan dominee met Willempie.

Heel langzaam ging de kleine stoet langs de kale velden en de smalle strookjes eiken hakhout naar 't kerkhof met de zware, oude boomen.

't Kistje werd neergelaten in een kuil waaromheen veel zerken waren, waarop „Velders” stond. Ze kwam nu toch bij Grootvader en Grootmoeder, bij oudooms en tantes.

Jan Velders had het zoo gewild; zijn vrouw moest bar opgespeeld hebben, maar Jan had het doorgezet en hij was haar dit keer eens de baas geweest, vertelde men elkaar.

Met dwarse stralen scheen de zon over de bijna kale kruinen, over al dat rood en bruin en geel en enkele stralen dansten in den open grafkuil. De zuiden wind strooide er kleine, dorre blaadjes in, die nu schitterden als goud, beschenen door die verguldende zonnestrallen. . . . .

. . . . . Ze was weg. Ze waren weer oudjes onder elkaar.

Op 't kleine kastje lag nog het sloop, waar ze aan bezig was, stond nog 't naaidoosje met het schotsche gerij. Onder een stoel de oude vilten slofjes die ze Zaterdag nog voor den dag had gehaald: „'t Wordt weer koud,” had ze voorspeld met een grappige, huiverende beweging, precies een bedel-vrouwte, dat vast iederen Vrijdag aan 't armenhuis kwam.

„Je zoudt haar zoo de deur in zien komen als „botboer”, snikte Gijsje, „en dat je nu zeker weet, dat ze nooit weer komt . . . neen, Bet, huil niet zoo, denk om je oogen.”

„Och, wat geef ik nu nog om mijn oogen, o, dat zij ons moest voorgaan en ze had zoo'n schik in der leven.”

„Piet?” vroeg Matje, „wat zei dominee nou eigenlijk bij 't graf?”

„Heel mooi, zoo hartelijk.”

„Ja, maar wat?” viel Bet klagend in.

„Weet ik 't!” antwoordde hij barsch.

„Toe Piet?”

„Neen, vraag 't dominee zelf, ik kan 't niet zeggen, ik zal hem wel vragen of hij 't jelui wil vertellen, maar ik zou er kapot van gaan, als ik 't doen moest.”

Ze vroegen niet meer.

Ze gingen naar bed, ze hoefden nu niet meer te waken en ze soesden, de oude hoofden zoo moe van het schreien, van 't denken aan treurige dingen . . . dat ze nu voor goed weg was, hun klein zonnetje.

Op de Berkenhoeve woelde blond Mieke in haar bedstede en schreide om het lieve, mooie nichtje, dat nou dood was, voor wie ze nooit lief mocht zijn omdat moeder het niet wilde. En ze zag haar weer voor zich op 't ijs, met de geleende schaatsjes, in haar zwart rouwjurkje, net een plaat zooals er wel in Utrecht in de winkels hingen, net een engel . . . zou ze nu